

rující podnik, jakým v daném případě vodocestný podnik (to jest splavnění řeky Odry) v podstatě jest, byl vymezen projektem, který poskytuje dostatečný podklad pro posouzení otázky, kterému z konkurujících podniků a do jaké míry má se užívání vody propůjčiti.

Zákony č. 66/1901 ř. z. a č. 50/1931 Sb. samy vymezují tento projekt způsobem, který stačí, aby bylo lze posouditi, zdali lze žádané užívací právo vůbec propůjčiti, po případě s jakým omezením. Neboť nemůže býti pochybnosti, že splavnovací projekt samým zákonem stanovený a zákonodárcem i finančně zabezpečený nemůže býti v zásadě postaven hůře než konkurující projekt soukromý, k němuž podle ustanovení § 94, lit. b) zákona o právu vodním vodoprávní úřad, rozhoduje o propůjčení práva užívání, je povinen přihlížeti. Byla-li předmětem vodoprávního řízení žádost o povolení odběru vody z řeky Odry nepopřené ve shora uvedeném jejím úseku, a priori není pak vyloučeno, že tímto odběrem mohl by býti dotčen zájem řečeného státního vodního podniku, není možno ředitelství pro stavbu vodních cest v zastoupení tohoto podniku upíratí zásadně postavení strany v tomto vodoprávním řízení.

Nález ze dne 6. dubna 1938 č. 2551/35-4.

Zrušila-li druhá instance k odvolání, které neobsahovalo vůbec žádných námitek, prvostupňový výměr z důvodů věcných, jest rozhodnutí to podstatně vadné, k čemuž nejvyšší správní soud hledí z moci úřední.

Paragraf 19, odst. 2 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. stanoví, že z podání má býti zřejmo, kdo je činí, případně kdo vystupuje jako zástupce nebo zmocněnec, o jakou věc jde a jaký návrh se činí. Návrh v podání uplatňovaný musí býti věcně odůvodněn tak, jak toho povaha případu vyžaduje, a musí býti připojeny neb aspoň navrženy potřebné důkazy. Ježto podle 1. odstavce tohoto paragrafu pod souhrnné označení »podání« spadá i odvolání, je tedy pozitivním předpisem právní normy předepsáno, že podání takové, uplatňující určitý nárok, musí býti věcně ve směrech tam uvedených odůvodněno a nemůže býti pochybnosti, že povaha věci, totiž, aby odvolací stolice mohla rozhodnouti, toho vyžaduje, aby toto podání obsahovalo námitky uplatňované proti výměru, proti němuž směřuje, a nestačí tedy pouhé prohlášení strany, že se odvolává, aniž v odvolací lhůtě věcně své odvolání odůvodnila.

Nález ze dne 6. dubna 1938, č. 4785/35-5.

Majitel studně nemá ze zák. č. 332/1920 Sb. ve znění zákona č. 236/1922 Sb. právní nárok na zdravotně policejní zákrok k ochraně vody ve své studni.

Stěžovatelka se domáhala bezvysledně v pořadu stolice poli-

tických úřadů ochrany své studně, v jejíž blízkosti zřídil soused hnojiště, a motivovala žádost důvody zdravotními. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí v této záležitosti vydané nebylo způsobilé zasáhnouti do stěžovatelčiných práv. Péče o zdravotně bezvadnou vodu ve studních spadá zajisté do pojmu policie v příčině zdravotní, kterou vykonávati náleželo podle § 28, odst. 2, č. 5 čes. zřízení obecního obcím. Výkon zdravotní policie, obstarávané obcemi, přešel podle zákona č. 332/1920 ve znění zákona č. 236/1922 na stát a náleží státním úřadům politickým. Jde-li však o výkon policie, pak sluší míti zato, že příslušné úřady postupují v těchto věcech na ochranu veřejného zájmu a nikoli v soukromém zájmu jednotlivců. Aby bylo možno uznati, že soukromník má právní nárok na výkon policie, bylo by nutné, aby právní předpis výslovně takovéto právo soukromníka založil, neboť jinak platí všeobecná zásada, že policie zakročuje pouze v zájmu veřejném a že na její zákrok nemá jednatel právní nárok.

Ve věcech zdravotní policie však není možno v platných právních předpisech naléztí žádné ustanovení, jež by bylo lze vykládati tak, že jednatel může vznášeti na úřady právní nárok, aby byl určitý policejní zákrok vykonán. Naopak v zákoně čís. 332/1920 je funkce zdravotní policie ve věcech vody pitné, užitkové, tekoucí i stojaté... kvalifikována v § 4, bod 2, jako dozor.

Neměla-li však stěžovatelka podle toho, co bylo řečeno, vůbec právo na policejní zákrok žalovaného úřadu, pak nemohlo dojíti k porušení jejích práv, jestliže žalovaný úřad její petit zamítl, při čemž je zcela nerozhodné, z jakých důvodů tak učinil.

Nález ze 7. dubna 1938, č. 3544/35-4.

Povolení k vybírání mýta na neerární veř. silnici podle zák. č. 32/1867 z. z. č. je vzhledem k uživatelům silnice abstraktním aktem, není tedy vůči nim rozhodnutím neb opatřením podle § 2 zák. o n. s. s. č. 164/37 Sb.

Výrazem »rozhodnutí« nebo »opatření« podle § 2 zák. o nejv. správ. soudě sluší rozuměti pouze akty t. zv. konkrétní, na rozdíl od aktů abstraktních, jež stanoví právní účinky pro abstraktně formulované skutkové podstaty. Přezkoumávati akty abstraktní není proto soud příslušný, jak je také zastáváno v jeho judikatuře (srov. na př. nález Boh. A 1847/23). Směrodatnou je tu úvaha, že akty abstraktní nemají pro jednotlivé subjekty žádné přímé právní účinky, které nastávají teprve tehdy, jestliže je takovýto akt aplikován na určitou (konkrétní) skutkovou podstatu. Pak teprve má subjekt, do jehož právní situace je konkrétním aktem zasaženo, možnost se proti konkrétnímu zásahu a tím nepřímou i proti aktu abstraktnímu brániti, a to nejenom v cestě správní, nýbrž také stížností u tohoto soudu.

V daném případě šlo o povolení k vybírání mýta na neerární